Ч. 221 Второк 1 (13) жовтня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . „ —·20

Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Барвіньского

виголошена при першім читаню буджету дня 10 жовтня с. р.

Висока Палато! По обширних вияснених цілого ряду бесідників, обмежу ся лиш на кілька заміток, щоби зазначити становище руского клюбу. Не буду для того запускати ся на то широке поле, як сказав пос. др. Кайдль, докторских фінансово наукових питань, і годжу ся з ним, що установлене засад буджетованя, рішене, що суть звичайні а що надзвичайні видатки, що інвестициї і т. п., треба полишити комісиї буджетовій.

Коли тут справедливо з ріжних сторін сеї Палати висказано бажане, щоби буджет був правдивим і щирим, виразним і даючим добрий перегляд, то треба то вчислити Є. Ексц. п. міністрови фінансів, що мав відвагу дібрати ся в сїй справі до самого споду, і отверто признав, що в дотеперішних прелімінарях були видатки за низько преліміновані, що з конечности мусїло довести до значного переступленя, і він ділає зовсїм конституцийно, коли Раді державній подає нагоду, висказати свою гадку, ухвалити їх в спосіб законодайний, підчас коли дотеперішна господарка в переступах не давала Раді державній можности вплививати на економічне поступоване.

Але хоч в лежачім перед нами прелімінари державнім на 1897 р. заведені зміни буджетованя, позичку інвестицийну і цїлу політику інвестицийну Є. Ексц. п. Міністер фінансів піддав острій критицї, то мушу все-таки із становища мого родинного краю Галичини взагалї а культурних і економічних потреб руского народу специяльно лиш похвалити той перший крок правительства, котрим оно бере ся до експанзивнїйшої політики інвестиций. П. Міністер фінансів ставить спраедливо засаду, що скріплене народної господарки єсть також скріпленем господарки фінансової. Наміри правительства треба лиш щиро повитати, що оно виступило із дотеперішної застої і чує ся зобовязаним з року на рік сповняти деякі цїли і задачі інвестицийні, які держава винна господарцї народній.

Дуже то потїшаючий обяв, що наше правительство рішило ся раз увільнити Австрию від того камерального і приватно-господарского пониманя держави, котре шукало в тім своєї найвисшої мудрости, що держава може робити лиш такі видатки, на котрі єсть покрите в звичайнім буджетї (Голоси: Так єсть!). Доси у нас не питали ся, чи сей або той видаток єсть потрібний, щоби сповнити якусь конечну і важну задачу державну, лиш чи міністер фінансів має покрите. (Голоси: Так єсть!) Говорено тут нераз так богато, а вчера також і пос. Зіс, о застої в австрийскій торговли і жалувано ся на єї небезпечні наслїдки; але о вибудованю каналу Дунай-Одра і каналу Дунай-Лаба, що тут вже давно порушено, нїхто не думає — або також о так само важнім каналї Днїстер-Висла; нїхто не бере ся до утвореня цїлої систематичної сїти водних доріг. А длячого? — длятого, що в Австриї рішають о тім не із становища мінїстерства торговлї, лиш передовсїм питають ся: чи мінїстер фінансів має покрите?

Ми довели тепер до кінця дуже важну реформу поступованя цивільного. Але може стати ся, що она позістане у великій части на папери, коли не знайдуть ся відповідні средства для збільшеня персоналу судового і судів та відповідного їх уміщеня. Селяньска людність домагала ся від десятків лїт зниженя ціни соли, але всї заходи в сім взгляді розбили ся об спротиву мінїстра фінансів. Наша половина держави все якось бояла ся інвестиций. Зовсїм инакше дїє ся в тамтій другій половинї держави (Голоси: Дуже справедливо!) Ми, що правда, подивляємо величезний економічний розвій Угорщини, але не хочемо видїти того, що єго треба приписати розумній експанзивній політицї інвестицийній.

Треба длятого лиш з признанєм зазначити, що управа фінансова змагає тепер до зміни дотеперішної політики фінансової. Коли хоче ся вивести і виховати тревалі сили податкові, то треба передовсїм подати питомому промислови полекші (Дуже справедливо!), вільні від фіскальної вузкоглядности і підержувати проминаючим увільненєм від податку зарібкового приватну предприємчи вість, сю могучу пружину і чинник новочасного житя економічного. (Браво!) Але треба й торговли, сїй посередничаючій звязи межи продукциєю а консумциєю подати потрібну для єї розвою свободу і улекшити єї відповідними способами та отворити нашій продукциї нові поля відбиту. Зелїзницї державні треба дійстно поставити на службу господарки народної, а не фіскальної політики фінансової, (Дуже справедливо!) а скорим і дешевим залагоджуванєм обороту товарового на зелїзницях державних і приватних можна довести до значного розвою продукциї і торговлї. Але коли наші дороги комунікацийні мають сповнити сю важну задачу, то треба конче доповнити наші зелїзницї відповідною сїтью водних доріг. Накінець мусять правительства обох половин держави старати ся о то, щоби розумною політикою позискати для на-

---

3)

Небесний огонь

(З мадярского — Олени Бенїцкої-Байза).

(Конець).

Чужому молодцеви аж гидко стало від сего товариства і він вернув сумний до салї, де відбували ся танцї. Там сїв собі в кутику і дивив ся на тих, що забували о сьвітї танцювали без памяти. За кілька хвиль припала коло него на софу задихана і з почервонїлим лицем та з сьвітячими від розкоши очима якась дама.

— Чого ви так засумували ся, мій пане? — спитала она молодця. — Кождий веселить ся і бавить ся та уживає роскоші, що сила, лиш ви однїсенький сидите цїлий час на самотї.

— Мене вже й то радує, коли другі веселять ся.

— А чого-ж ви такі засумовані?

— Бо всї мої надії, одна по другій, розвіяли ся димом.

— Не вже-ж вас обманула ваша любка? А може піддурили вас приятелї?

— Анї се, анї то. Я хотїв жити для науки, слїдив за всїм, посїяв засїв для моїх високих ідей, та хотїв шукати собі приклонників, котрі би ширили ті засади, що могли би сьвіт великим зробити — а всюди, де й не показав ся, сьміяли ся з мене та гордили мною.

— Бо ви, бачите, не до сего сьвіта — відповіла сьміючись бистроока дама — коли ви на таких пустих річах час тратите, та заводите за пустими мріями!

А що-ж менї робити, щоби бути щасливим?

Уникайте всего, що сполучено з муками і трудами. Житє коротке і не вертає, кожда хвиля має свої рожі і свої колючки, зривайте рожі, а не дотикайтесь колючок. Не любіть, то нїхто вас не обманить, не жертвуйте ся, а не зазнаєте невдяки. Тїште ся житєм, доки єго стає та не жалуйте нїколи того, що пропало. Новий час приносить нам нове горе. Приймайте все так, як оно лїзе вам у руки а нехай вам не забагає ся бути апостолом, проводирем, спасителем. Послухайте моєї ради, а ще в послїдній годинї перед смертию будете раді з того, що жиєте на сьвітї.

— А хто-ж то вас научив такої мудрости? — спитав молодець здивований. — Бо на такі зашкарупілі, такі пусті гадки, на такий брак чутя, ви ласкава пані, ще занадто молоді.

— Хто? Житє! А ось лише що недавно онтой жовтолиций пан своїми ясними як сонце доказами, той що саме тепер з усьміхом споглядає на розмавляючих. Придивіть ся лиш добре, як то єго всї обступили доокола і слухають єго з напруженою увагою. Але бо й мудрота й по правдї говорить!

— А чи знаєте, ласкава панї, хто то онтой панок? — відозвав ся на то молодець гірко.

— Я нїколи не чула, як єго називають.

— Самолюбом!

— Велике дїло! Хиба-ж він кому що вадить? Вірте менї, що значно більша часть людий анї о волос не лїпша від него. Єго засади не нові, єго рада не може вже нїкому вийти на згубу, бо він і цїлий сьвіт на одно копито!

Дама відпочивши вже собі скопила ся сьміючись із свого місця та пустилась знову з якимсь як-раз увійшовшим елеґантним паничем в шалений танець.

Молодець піднїс ся з свого місця і з горем в серци покинув товариство і вийшов з палати а ставувши на дворі серед холодної ночи повів утомленими очима по небозводї: Всемогучий отче небесний, як же справедливий твій гнїв Того превеликого дару, яким ти в твоїй безмежній великодушности надїлив твої сотворіня, земля вже не гідна. Завмерло вже в людях почутє добра, краси, благородности! О возьми-ж, возьми мене з сего сьвіта. Тут молоді і старі ступішїли і розлїтають ся. Нема вже ради, щоби їх уратувати!

V.

Хмари осьвітлені яскравим промінєм сонця пересували ся по небі, пахучий і теплий весняний вітерець нїс ся по земли. Настали були прекрасні Зелені сьвята і величавий сьпів нїс ся аж попід небеса, там, де понад білими хмарами, понад золотим промінєм сонця та по-

шого вивозу балканьскі держави. Доси, не жаль, уміли ми під сим взглядом осягнути лиш якраз противне і тим довели до того, що на тамошних торгах запанували німецкі і анґлїйскі продукти.

Пос. Кайцль зовсїм справедливо не видить в проґрамі Є. Ексц. Мінїстра фінансів інвестиций в суспільно-полїтичних цїлях і жадає, щоби щось зроблено для обезпеки на старість і для заснованих в тій цїли краями заведень для обезпеки на старість. Я далекий від того, щоби маловажити важне значінє такої суспільно-полїтичної задачі. Але далеко конечнїйшим здаєсь менї то, щоби правительство заняло ся раз рішучо заведенєм загальної обезпеки від огню та инших шкід елементарних та взяло ся з дотичними краєвими заведенями обезпечень до відповідної акциї. Тим можнаби заощадити величезні суми, які держава видає що року на справи нужди, з другої же сторони можна би охоронити людність від нужди. Особливо конечним булоби зробити щось для загального обезпеченя худоби від зарази. Єсть доказаним, що через взаімне замиканє ся країв в наслїдок пануючої зарази на худобу, або також через замиканє границь держави від сусїдних держав наш вивіз терпить і що ми через то тратимо річно яких 100 мілїонів золотих. Через то стаєсь наш білянс торговельний пасивним, наша сила податкова слабне, кредит державний і приватний підриває ся.

(Конець буде).

Перегляд полїтичний.

Реформа податкова вже готова! Се найважнїйша тепер подїя парляментарна. Палата панів ухвалила в суботу всю реформу податкову без зміни, так, що она не верне вже назад до Палати послів і потребує ще лиш цїсарскої санкциї. Знаючі відносини парляментарні кажуть, що ся ухвала попсувала значно пляни німецкій лївици, котра тепер не буде могла так дуже ставати правительству на перешкодї в Палатї послів.

Цар, переїзджаючи через францускy границю, вислав до президента Фора слїдуючу телеґраму: „В хвили переїзду через границю чую потребу ще раз висказати Вам, як дуже цариця і я тронуті щирим принятєм, яке нам зроблено в Парижи. Бите серця красного францускoго краю чули ми в єго краснїй столици. Згадка перебутих межи вами днів позістане глубоко в наших серцях записана. Прошу повідомити о наших чувствах цїлу Францию". — Фор відповів: „В хвили, коли В. Вел. опускають Францию, привязую вагу до того, щоби В. Вел. приняли ще раз вираз радости, яку нам зробила Ваша гостина. Желаня францускoї републики супроводжають В. Вел. до границь Вашої держави і на цїлий час Вашого повного хвали панованя".

Новинки.

Львів дня 12 жовтня 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував єлева гірництва дра Казим. Мидовича ад'юнктом гірничим.

— **Тридневне торжество 300-лїтного ювілею берестейскoї унїї** розпочало ся вчера архієрейским вірменьским богослуженєм в церкві сьв. Юра. То торжество потреває ще нинї і завтра. — Вчерашне торжество відбуло ся в такім порядку: Рано довершив Є. Ем. кардинал Сембратович посьвященя церкви, в котрій уставлено другий престол для другого князя Церкви, котрий бере участь в торжестві, а не відправляє богослуженя. Вчера займив се місце Є. Ем. кардинал, а службу Божу відправив Впреосьв. архіепископ вірменьский Ісакович. По богослуженю виголосив Впреосьв. Ісакович коротку проповідь до зібраного народу. То торжество тревало до полудня. В тім самім часї від години 6-ої рано відправляли ся тихі служби Божі перед престолом на дворі для побожних, котрі не могли помістити ся в церкви. Для них голосили проповіди два оо. Василияни, Шептицкий і Скоробогатий з балькона митрополичої палати. Пополудни відбув ся обід у Є. Ем. кардинала на кількадесять осіб. До обіду одержало запросини крім вірменьского духовеньства ще й кількох сьвітских Русинів. Пополудни о 3-ій годинї вийшла процесия з церкви сьв. Юра до церкви Успеньскoї. Процесию вів Є. Ем. кардинал в супроводї всього львівского греко-каг. духовеньства. Участь народу в процесиї була величезна, бо прибуло богато народу з своїми процесиями і зпоза Львова.

— **З Коломиї** пишуть, що дня 15-го с. м. обходити там будуть торжество 50-лїтного ювілею сьвященьства о. Івапа Кобляньского, почестного крилошанина, декапа і многозаслуженого пароха коломийского. О годинї 9-ій рано відбуде ся ювілейне богослуженє, а о 12-ій в полудне будуть депутациї — клира декапального, парохіян, репрезентациї міста і всїх урядів, товариств і т. д. складати о. ювілатови в сали ратушевій благожеланя і адреси.

— **Заходом руского товариства педаґоґічного** відбуде ся ряд відчитів у Львові в комнатах „Рускої Бесїди". До першого відчиту упрошено директора п. Ол. Борковского. Відчит єго на тему „Чи виховане молодежи залежить тілько від дому і школи?" відбуде ся в суботу дня 17 с. м. в комнатах „Рускої Бесїди" о годинї $5\frac{1}{2}$ по полудни.

— **Убийство.** З Хшанова доносять: Зелїзничого будника Яна Робака, що був в службі вечером дня 1 с. м. коли переїздив поїзд, постріленo в плечі з рушниці. Ранений доволїк ся до будки, де вскорі помер. Жандармерия арештувала підозрiного о то скритоубийство заступника бурмістра, котрий мав з жінкою убитого удержувати любовні зносиии. Убитий мав 38 лїт і полишив вдову та двоє дїтий.

— **Також мати!** 28-лїтна незамужна донька господаря, Мариянна Бурак, убила з кінцем цьвітня 1894 р. свою дитину Каролину, що мала ледви 3 дни, в той спосіб, що положила ся на ню цїлим тягарем тїла. З початком вересня 1895 р. задушила хусткою свою дитину Мариянну зараз по породї, а в ночи на 28-го лютого с. р. підпалила маґазин сїна одного селянина, так що він цїлковито погорів. Нарід закидав їй, що убила свої власні троє дїтнї. Перед жандармом она признала ся до вини, а коли виконано дїти, показало ся, що они дійстно померли не-своєю смертию. Ряшівский суд присяжних засудив єї на кару смерти, а в наслїдок помилуваня змінено ту кару на 18 лїт тяжкої вязниці.

— **Добре заїхала.** Єрема Мостова, 13-лїтна дївчиеа з Раранча на Буковинї служила від якогось часу у Семена Ґалана, заможного господаря в Кучурові великім. Опогди дістала та дївчина із свого родимого села лист того змісту, щоби украла від свого пана гарного коня і відставила до Раранча, а за ту штуку дістане 30 зр. Для Єреми 30 зр. велика сума гроший. Злакомила ся бідна дївчина і коли єї пан пішов десь в село, взяла що найлїпшого коня і ну-ж гнати до Раранча. Так она заїхала аж за Чернівцї коло великого моста над Прутом. Але там задержав єї строгий полїцай черновецкий і завів на полїцию. Так Єрема признала ся до вини і тепер буде покутувати за свою відвагу.

— **Торговля людьми.** З Ґалацу в Румунії доносять, що там арештовано минувшої суботи якогось Бермана з Пятри-Неамц в хвили, коли хотїв одну дївчину з Чернівцїв висилати до Царгорода на італїяньскім пароходї. Той Берман мав уже попередне дїло з судами в Румунії задля торговлї дївчатами. Так єго як і дївчину відве-

---

над маєстатичними вершками засїдав Господь на престолї та дожидав тих, що вертали назад із своєї земскої дороги і з поломаними костями, з безнадїйними серцями, з ослаблими очима ішли в гору в тїни оливних дерев.

Поволи щезали перед їх очима земля зі всїми своїми принадами і огидностями. Л ю б о в пристанула від часу до часу і все ще з заплаканими очима споглядала на землю, що ледви ще сїріла ся під нею; т а л а н т зі стисненим серцем з помотаними гадками пригадував собі мешканцїв тих красних сторін, лиш с а м о л ю б ішов борзо, весело і сьвідомий того, що побідив, бо довів щасливо до кінця свою задачу. Анї слїду не було на нїм якоїсь утоми, якогось змученя, так, як у єго товаришів, котрі ледви волїкли ноги за собою та ішли так, як би на прощі на гору Голгофту.

Хор ангелів повитав їх. Небо розступило ся і дванайцять зьвізд, украшаючих чоло Пречистої Діви Мариї озарили і осьвітили синяві хмари, помежи котрі переходили вертаючі назад домів, а з долини ніс ся за ними голос співу Осанна. Они перейшли через велику браму та ідучи як би по тріюмфальнім каблуцї увійшли до неба.

Престол Всевишного осьвітляло миле сьвітло ранної зорі, а тріпотаючи весело крильцями лїтав голуб дух сьвятий Зелених сьвят.

З понуро зморщеним чолом сидїв Господь на своїм престолї: Які вісти приносите менї із землї? Минуло три роки. За той час красували ся поля достатками благодати і благословенія; хто пильно сіяв, той і збирав обильно; я надїляв добродійствами і ласкою, чи-ж принесли ви менї за то подяку, признанє і почесть? Повні надій вибрали ся ви в дорогу. Чи сповнило ся то, чи показало ся то правдою, за що ви менї ручали ся, коли просили о час, щоби можна виказати ся успіхом?

Мовчки стояли побіч себе прекрасно л ю б о в і т а л а н т з своїми сьвітячими як грань очима; стояли спустивши голови в долину і і затиснувши губи. Лиш с а м о л ю б сьміяв ся; єго була побіда!

— Не відзиваєте ся? — спитав Господ нетерпеливо і роздав ся нараз страшенний гуркіт грому, а з хмар, що як гори насунулись одна на другу, блиснув ясною поломінию огонь та полетів на землю. — Не маєте відповіди на моє питанє? Завели-сте ся? За тих три роки рід людский дуже розмножив ся, хиба-ж я виховав собі гадюче насїнє?

— Не маємо що сказати — прошептала ледво слишним голосом л ю б о в зі спущеними очима.

— Змарнувало ся насїнє, потах небесний огонь; ще лиш нужденна борба о істнованє піддає деколи засхлому мозкови охоти до якогось дїла! — заголосив т а л а н т, а вираз побіди на викривленім з глуму лици с а м о л ю б а щез від страху, коли він споглянув на обличе Господа; виніс ся не відозвавшись і словом і не повеличавшись.

Стали бити так страшенні громи, що аж земля затрясла ся в своїх основах, гори стали розступати ся, міліони людского житя щезли в одній хвили, з шумом повиступали води з своїх вузких берегів, а коло олтарів перед образом Господа стояла на колїнах та плакала і дрожала зі страху і тревоги громада грішників.

Нераз покрила ся земля непроникнимою темнотою, страх дійшов до найвисшого степеня Кождому було вже байдуже, кому він присягав вічну вірність, любов аж до гробу. Кождий дивив ся лиш на то, щоби забезпечити свою власну особу. Лиш м а т е р и держали при собі немовлятка притуливши їх сильно до грудий; они одні памятали на то, щоби своїми слабими, немічними руками охороняти плоди своєї обманеної, оскорбленої, зрадженої любови. Они то, они самі одні, стоячи на голім каміню, на студених як лід марморових ступенях межи огнистими горами і розбурханими филями підняли свій голос до неба о житє своїх дїтий. Все їх опустило, лиш надія і матерна любов їх не опустили. І м а т е р н а л ю б о в уратувала ще раз землю від цїлковитої заглади....

Три довгі роки не хотїв Господь Бог зглянути ся на землю, тепер же в своїм гнїві обернув ся своїм лицем знову до землї. Хотїв видїти ті нужденні черваки, як они вють ся і крутять ся, тоті, що то так гордо, так уперто противились єго законам і кожде слово єго десяти заповідий топтали ногами. Як то они иншим разом дивлять ся на то, щоби їм було вигідно і мягенько сидїти, а який бере їх страх, скоро лиш блисне одна блискавка, скоро лиш з далека понесесь перший гуркіт, скоро із внутра землї або із хмар ударить перший грім! Анї один з них не приготовлений на то, щоби ставати перед престолом Всевишного.

І Господь Бог видїв люту загладу, видїв, як втїкали люди та в розпуцї ломили руки, як падали на колїна перед олтарами, як били ся в грішні груди і просили, скреготали зубами, заводили і підносили руки до неба, як дрожачими устами і в потї, виступившім їм на

дено на поліцию, де з них стягнено протокол. При сій нагоді сконстатовано, що дівчина має потверджений консулятом пашпорт на тримісячний побут в краю. Берман зпочатку твердив, що то его жінка. Але позаяк в его пашпорті не єсть записано, що він їде зі своєю жінкою, а окрім того виходить із судових актів, які у него найдено, що він не є жонатий, то поліция не повірила его словам і в протоколі написано, що его зловили при торговлї дівчатами. Що сей здогад не єсть фальшивий, виходить вже хоч би з того, що Берман давав поліцийному комісареви дві турецкі лїрі (около 10 зр.), аби его лише той випустив.

— **Не порозумів.** Анґлїйский ґенерал Ґордон, що погиб у війні против Магдистів під Хартумом в Африці, був свого часу майором в хіньскій армії і стояв в зносинах з віцекоролем Лї-Гунґ-Чанґом. Пізнїйше зайшов між ними якийсь спір і Ґордон виїхав з Хін. Лї-Гунґ-Чанґ забув на той спір, а памятав лише о тім, що колись жив з Ґордоном в дружбі, тому коли недавно приїхав до Льондону, зложив на гробі покійного ґенерала в доказ почитаня гарний вінець. Зворушений тим свояк ґенерала М. Ґордон хотїв віддячити ся хіньскому вельможі і післав ему в подарунку пречудного пса анґлїйскої породи. На се одержав по кількох днях таку відповідь від Лї-Гунґ-Чанґа: „Дорогий пане Ґордон! Дякую вам сердечно за чудесного пса, та на жаль такого мяса мій ослаблений жолудок вже не може стравити. Але моя сьвіта почтила ваш дарунок як годилось і показало ся, що мясо пса було дуже смачне“.

— **Утатуований Европеєць.** Іґлавска поліция розіслала гончі листи за якимсь Фердинандом Візнером, молодим чоловіком, котрий допустив ся значних крадежий. Глядання поліциї улекшені в незвичайний спосіб. Свого часу любив ся Візнер в якійсь панні так сильно, що серед великих болїв витатуовав собі на одній рамени портрет сеї панни з підписом: „вірна любов аж до гробу“, на долони нараменник з ланцушком, а на другій слово „Берно“ і підпис „В. Ф.“ Не надїяв ся тоді залюблений молодець, що ті знаки вірної любови послужать колись за знамена в гончім листї.

— **Весь корейский нежонатий бридкий пол** дуже тїшить ся, що вже вкінци поховали забиту дня 8-го жовтня мин. року королеву і король може.... женити ся. Після старого звичаю корейского — коли король ще нежонатий або вдовець, жадна дівчина-красавичка — а инших нема на Кореї — не може віддати ся, доки король не вибере собі товаришки житя. Королеви вільно вибирати зі всїх станів дівчата, а коли причарує его якась дівчина з низької верстви, тогди адоптує её якась аристократична родина і доперва потому монарха женить ся з нею. — Торжественний похорон небіщки королевої відбув ся длятого так пізно, що король зараз по её смерти назвав свою жінку женщиною з низького роду і відобрав її публичним розпоряженем назву королевої; учинив се здається ся зі злости за се, що она кермувала через ціле своє житє державою і — ним. Вкінци по двох місяцях привернув він її втрачене достоїньство, а торжественний похорон протягав ся аж до недавна з причини різних песуноків у краю. Тепер богато Корейок красавичок дожидає жениха-короля, а парубоцтво корейске — солодкого ярма....

— **Опіка для слонів.** В Парижи завязало ся товариство для опіки над слонями, щоби охоронити їх від скорої загибели в Африці. Один з основателїв того товариства, Павло Бусдар обчислив, що в однім 1895 році продано на льондоньскім ринку 11.660 тон слоневої кости. Числячи пересічно по 30 фунтів на пару зубів, можна догадати ся убийства 42.000 слонїв в однім році, а в такім случаю за 20 або й за 15 лїт не стало би тих зьвірят в цїлій Африці. Тимчасом слонь мігби там бути при комунікациї такий пожиточний як в Азиї. Цїна слоневої кости єсть така, що пара зубів дає менше більше 200 франків brutto, а чистого зиску прийде не більше як 50 франків (наших 20 зр.) І за-для тих 50 франків убивати таке пожиточне сотворіне! Чи-ж се — каже инший оборонець слонїв — не значить то само що убивати чоловіка, щоби з'ужиткувати его зуби? Товариство хоче ратувати африканьского слоня від загуби в той спосіб, щоби его улаcкавити і зробити домашним зьвірятем.

— **Померли:** О. Кароль Левицкий, шамбелян Є. Сьв. папи, парох Вільшаниці, в пятницю мин. тиждня, в 84-ім році житя; — о. Роман Шмиґельский, парох в Попельниках, деканата снятиньского, дня 7 с. м., в 30-тім році житя, а 6 сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаімного кредиту „Дністер“** числило з кінцем вересня 1896 членів 392 з декляровани удїлами 427 на суму: корон:

з деклярованими удїлами 427 на суму: корон:	21.350·—
Позичок удїлено 353 в сумі корон:	115.425·02
Вкладок до обороту позістає 172 на суму: корон	99.282·19
Оборот касовий виносив: корон:	508.125·76

Рахунок приходу і розходу по день 30 вересня 1896

Прихід:

На фонд резервовий	корон	798·—
„ удїли	„	15.494·82
„ вкладки до обороту	„	120.596·81
„ рахунок біжучий	„	39.215·62
„ пожички на скрипти зворот	„	18.874·68
„ „ векслї „	„	4.136·—
„ побрані відсотки	„	6.167·25
„ кошти адміністрациї	„	496·10
З щадниці почтової	„	48.283·60
	Разом корон	254.062·88

Розхід:

На фонд резервовий	корон	12·—
„ удїли	„	560·—
„ вкладки до обороту звернено	„	21.314·62
„ пожички на скрипти	„	101.545·02
„ „ векслї	„	13.880·—
„ кошти адміністрациї	„	1.039·27
„ проценти	„	1.794·43
„ кошти заснованя	„	200·30
„ рахунок біжучий	„	60.233·26
до щадниці почтової	„	52.824·86
Готівка в касі	„	659·12
	Разом корон	254.062·88

З позичок припало до заплати по кінець вересня 384 рат в сумі 23.437 кор. 70 сот., з котрих заплачено 366 рат в сумі 22.390 кор. 34 сот. (і 620 кор. 34 сот. наперед з рат пізнїйших) а залягає у 16 довжників 18 рат в сумі 1047 кор. 36 сот., (з котрих часть сплачено вже в жовтни сего року).

Пригадуємо, що вкладки процентуют ся на 5% і поручаємо наше Товариство особливо до льокаций фондів церковних і братских, звертаючи найбільшу увагу на певну гарантию при удїленю пожички.

Позички удїляють ся виключно членам обезпеченим в „Дністрі“, єсли суть табулярними властителями не обдовжених реальностий відповідної вартости, за порукою таких самих двох членів до висоти 250 зр. або за гіпотечним обезпеченем в першій половинї вартости реальности до висоти 1000 зр. в. а. Львів дня 9 жовтня 1896. — Товариство взаімного кредиту „Дністер“ — *Др. Федак. Др. Кулачковский.*

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 жовтня с. р. отворено для руху особового і пакункового перестанок Бляніц лежачий між стациями Струнковіц над Бл. і Барав на шляху Воднян-Чіченіц-Прахатіц.

Всхідно-нїмецко-австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 жовтня 1896 увійде в житє додаток II до тарифи часть II зшитка 1 і додаток II до тарифи часть II зшитка 2.

Тарифа для руху з полуднево-західною Росиєю з переложенєм на кораблї Лаби. З днем 1 жовтня 1896 увійде в житє додаток I.

I додаток до обовязуючих від 1 серпня 1896 постанов реґуляміну і тариф для перевозу осіб, пакунків, посилок експресових і псів в руху льокальнім ц. к. австр. зелїзниць державних. Згаданий додаток увійде в житє з днем отвореня руху на зелїзници льокальній Нікляcдорф-Цукмантель і містить в собі постанови дотично перевозу осіб і пакунків на тій зелїзници, як тоже зміни тарифи головної. Примірники сего додатку можна купити в ц. к. Дирекциях зелїзниць державних або за посередництвом стаций по цїнї 5 кр. а. в.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Дармштадт 12 жовтня. Царска пара їздила вчера з великокняжим паньством на прогульку до замку Краніхштайн. Вечером устроїло їм 300 дармштадтских співаків серенаду.

Париж 12 жовтня. Приїхав тут грецкий король вчера рано. — Міністер справ заграничних Ганото конферував вчера по полудни знову з Шишкіном, котрий має нинї від'їхати.

Трієнт 12 жовтня. Мимо великої зливи відкрито тут вчера памятник Дантого. Під памятником зложено 120 вінців від міст належачих до італїяньскої і австрийскої провінциї Трентіно.

Льондон 12 жовтня. Кентербурский епіскоп поражений ударом підчас богослуженя помер не задовго потім на приходстві.

Льондон 12 жовтня. Збори робітників в Гайдпарку ухвалили резолюцию взиваючу правительство, щоби оно наперло на держави европейскі в праві енерґічного виступленя против Туреччини в справі вірменьскій. На зборах мало бути богато Вірмен.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаічні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темнаві драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Чернця Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр.

чоло просили помилуваня.... як певно і сьвято обіцювали поправу.

З гнївом відвернув він свої очи від тих людий. Не вірив їм. Але мимо волї випогодило ся его загніване лице і зарівнали ся зморщки на чолї, а на устах проявив ся примирительний усьміх, коли у всїх закутинах землї побачив матери, як они дрожачими руками тулили до себе свої дитятка та охороняли від лютости тучі виставляючи на небезпечність своє власне тїло.

От сї уратували землю! — сказав він подобрівши. Ся любов сама одна єсть ще щира і правдива. Чувство матери — то небесний огонь, що горить вічно, нїколи не вигасає, оно подібне до чувства Пречистої Діви, сьвятої, правдивої матери, що опущена на оливній горі, корчилась від болю. Голос мук её серця прошиб кождий кутик землї, добув ся до кождого матерного серця, а его повне сили, житя насїнє запустило там вічне коріне. Серед зла на земли і зараженого на ній воздуха можуть злі приміри стočити всяке чувство, лиш одного нї, любови матери. Она єсть кріпкою основою, здоровим зерном, підставою до кріпостий, насїнем, з котрого мають вирости золоті колоски. Помилую вас! Нехай житє побідить смерть, як колись побідило на горі Кальвариї!

Знов отворило ся небо а з помежи золотих хмарок спустив ся на землю білий голуб тріпаючи голосно крильцями.

Люди обходили величаве сьвято воскресения. Обіцяли поправити ся, в покорі держати ся божих законів і споглядали в гору, де заблисла надїя увінчена зеленим вінцем із сьвіжо пахучим вялих листочків на знак того помилуваня, яке узискала для землї матерна любов.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.